

Vinko Möderndorfer

Petnajst pesmi

Tišina ki je nenadoma nastala med nama

tišina ki je nenadoma nastala med nama
je bila podobna belemu levu tako mogočna
tako strašna ko je odprla svoj lačni gobec
da ni bilo možnosti za pobeg v noben objem

ostajala sva skupaj molče in ob strani
najini telesi sta naju zapustili zbežali
proč kot ranjena žival prek zimske pokrajine
ne ozirajoč se nazaj proti samotnemu strelcu

tišina ki je nenadoma nastala med nama
je govorila svoj jezik nama tuj in neznan
čeprav sva jo porodila skupaj s tisoč lažmi

s prevaro izdajstvom poželenjem bližnjega
moža in žene sva vseeno ostala v molku
z zamrznjenim mutastim slovesom v zraku

Tako mi je

tako mi je da je celo smrt prijazno blizu
gospodična s klobučkom iz nekega
drugega časa spoznavanja in druženja
trepetu mi drob in koža brez razloga gori

tako mi je tako mi je da ne bo bolje
tudi če sname klobuček in se pokaže v belini
lobanje pred mano brez zadrege ta hip
tako mi je kot še nikoli ob nobenem slovesu

če bi kričal bi se zdrobilo nebo kot izložba
in oblaki bi stekli kot mleko neumnih metafor
s katerimi pesniki premagujejo razhajanja

tako mi je da si želim zidu pred sabo
in apna v prsih kot v davnih kužnih stoletjih
ko je bilo čisto vseeno za ljubezen za smrt

Odpri prva vrata in naslednja vrata kot zadnja

odpri prva vrata in naslednja vrata kot zadnja
spotakni se na prvem pragu in na naslednjem
odpri okno in potem novo okno in novo okno
da se prezračí prsni koš da trohnoba izpuhti

odpri predal in v predalu nov predal skrivnosten
odpri knjigo in še eno in še eno in listaj po vseh
jecljaj besedo za besedo niso tvoje vseeno naj ti bo
besede niso veter besede so vedno nedokončano

odpri dlan najprej svojo in njeno na silo če bo treba
razmakni noge za poslednjo prošnjo solze niso ovira
ugnezdi se vmes naredi otroka njega se bo oklenila

odpri krsto in še eno in še eno dokler se ne utrudiš
dokler ne spoznaš da je vsako slovo slabo slovo
in da je na drugi strani zid z napisom: prepozno

Bila si popek okoli katerega je nastal svet

bila si popek okoli katerega je nastal svet
edini ki sem ga hotel spoznati za svojega
gladek svet zaobljenih robov mehke beline
svet s katerim meriš vse ostale svetove

bila si drobna pika ki je postala vesolje
drobna ikra morske boginje naplavljene
na neko osamljeno poletje kjer se vse
poti končajo in se končno začenja zrelost

prepozno sem naletel nate tik pred eksplozijo
ki se je ni dalo ustaviti kar rasla je in rasla
iz praštevila postala neskončno velika

požirala je moje objeme poljube in objube
postala je nezadržna skrivnostna implozija
in ko je eksplodirala ni nastala nova ljubezen

Stegnil sem roko da bi te dosegel

stegnil sem roko da bi te dosegel
hlastnil sem mimo in si razbil zobe
na otrdelih naplavinah minulih življenj
ki sem ti jih prevečkrat zamolčal

ostala so samo vprašanja o smislu
hlastanja dajanja dotikanja v prazno
tudi kadar se ti zdi da je vse blizu
v bližini telesa roke blazinic prstov

stegnil sem roko in se dotaknil ničesar
zacvetelo je do kosti in misel je razpadla
ob spoznanju da je spoznanje mogoče

to da si da si bila bolj kot sem mislil
to da sem zapravlil možnost tebe
sebe ob tebi in tebe ob meni za vselej

Preobrazba

zviješ se na popek in postaneš žuželka
zasesaš se mi pod kožo in potuješ
po mojem življenju kot da je tvoje
čeprav se poznavala zgolj droben hip

zlezeš mi v oko in zdaj tam izbiraš slike
vodiš moje roke po svojem nevidnem telesu
in ko ti priznam da sem popolnoma nor nate
spremeniš obliko in postaneš volkulja

potem se trgava na življenje in smrt
potem tudi jaz postanem stroj za mletje
in ko ti zmečkam drob mi izpuliš oči

ukradeš podobe spomine celo dotike
izbrišeš dokončno kot da so bili vtisnjeni
zgolj v zrak na rosno steklo ljubezni

Razjedati kot kisel dež

razjedati kot kisel dež železo skalo
razjedati od znotraj pestovati razjedo
kot otroka in potem drobiti zobe
v bolečini pogrkavanja za minulim

butati z glavo ob nebo sanjati do krvi
kričati v budnosti iskati možnost
celjenja čeprav je izgubljeno za vedno
zavrženo razjedeno kot kisel dež

in ni nobenega priznanja ki bi odrešilo
škrtanje kraspanje krvavenje za minulim
in ni nobene poti ki se ne bi zarasla

kot slaba brazgotina kot požgana
postelja vržena na smetišče objemov
ki so bili edini vredni vsega med nama

Zrelost pade kot sadež

zrelost pade kot sadež
če ga pravočasno pobereš
lahko da ne boš zamudil
kar ti ponuja naslednji trenutek

če vzameš čas v roke
lahko da ga boš zavrgel
če pustiš da steče mimo
lahko da boš odkril skrivnost

tako pa kot žival ob cesti živiš
samo čakaš in ne pobereš
in ne zavržeš čeprav dobro veš

nič ne bo samo prišlo mimo
pa vseeno trmasto grizeš v prazno
dokler ti s kladivom ne razbijejo zob

Trenutek ki ga zamudiš

trenutek ki ga zamudiš
je sovražnik številka ena
to ti je povedala ko si zaspal
na njenih mokrih prsih

beseda ki je ne izrečeš
je isto kot laž ki jo izrečeš
ti je zašepetala ko si prepozno
iskal njene oči za opravičilo

dotik ki ga storiš po naključju
odpre rane in razcefra srce
ti je rekla ko si odhajal

da bi se ponovno vrnil
 prepričan da so vračanja
 lahko vedno nov začetek

pa ni bilo tako

Gledališče

1.

ljubezen

poznam ga od zelo zelo blizu
 njegov vonj me ne prevara več
 niti v trenutkih najhujše slabosti
 ko pijan prisegam na nesmrtnost

poznam ga kot *staro novo* ljubico
 njegove besede se me ne dotaknejo
 tudi kadar ihti in vije roke v grozi
 kadar ponareja užitek in se smeji

poznam ga boljše kot samega sebe
 v črn plašč je oblečen vsak trenutek
 kot da kar naprej nekam odhaja

na rojstvo na pogreb na žalost
 po popolnoma novo ljubezen
 v resnici pa se samo reži za hrbtom

2.

predstava

odpre zastor kot svoja bedra
 in te posrka s kožo in kostmi
 tako enostavno je to tako zelo
 zveneče kot iz kakšne pesmi

odpre oči in zažari v umetni
svetlobi umetnega raja in pekla
hkrati in se čudiš in se čudiš
ker je tako peklensko lepo

zamigota s prahom stoletij
ki nekaj pomenijo samo tam
samo v mraku samo v času

ki ga v resnici ni čeprav ura
teče čeprav drugače kot zunaj
čeprav živiš večno čeprav si umrl

3.

premiera

na koncu ostane ljubezen
čista ljubezen osvetljena
na dlani v roza obleki ali fraku
ali nečem kar se vidi na daleč

na koncu zazveni tišina
in ko se je usmiliš in ko jo
odneseš domov te zadavi
brezpogojno in dokončno

v jutru si tih bel in dober
prežarjen od kipečega večera
brbotajočih besed obrazov

izrisanih v zrak poleg tebe
s polnimi rokami življenja
ki ga nikdar in nikoli ni bilo

4.

gledališče

in na koncu je lepo ker je smrt lepa
tega ne moreš nikjer tako lepo povedati
samo v temnem kotu nabitem s prahom
kjer je smrt lepa ker je samo na koncu

ker je na koncu vsega povedanega
samo lepota v kotu nabitem s prahom
in je lepo ker je smrt na koncu lepa
in nikjer ne moreš tako lepo povedati

kaj se dogaja v prahu v temnem kotu
nabitem s smrtjo ki je lepa
in pride do nas samo kot konec

ki je na koncu vsega kot lepota
v kotu nabitem s prahom in tega res
ne moreš nikjer tako lepo povedati

5.

biti

ni nam žal ko zdrknemo navzdol
ker to v resnici nenehno čakamo
brez strahu pač pa z užitkom hlepimo
da nam v temi nekdo prereže vrat

vsem na očeh goltanec čisto zares
ker nič ni res v svetu bežečih senc
ker je vse res v svetlobi nenehne laži
vsem na očeh kot obrabljena metafora

poslana v naše žile kot zgoščena preteklost
o kateri se vedno govori nikoli pa nihče
nič ne ve pa jo vendar čakamo nenehno

z užitkom in slastjo smrtno zadete živali
ki v resnici nikoli noče nikamor pobegniti
ker ne more drugače ne ljubiti niti *biti*

6.

samo tu

samo tu smo zares
samo tu nekaj pomenimo
zunaj nas ni
zunaj je nič

samo tu je nekaj
samo tu se gre naprej
do požarnega zidu
kot do konca sveta

samo tu dihamo
tuje besede tuje misli
samo tu doživljamo

kot svoje samo tu smo
zunaj je noč
zunaj ni življenja